

[Hanne Reintoft.]

aktualitet, og om regeringen i sin politik i realiteten — for ordene tæller efterhånden meget lidt i denne sag — er for eller imod afholdelsen af en sådan sikkerhedskonference.

For at svaret ikke skal løbe ud i den sædvanlige gemmeleg bag henvisninger til de grundige forberedelser, som man intet har gjort for at foretage, og som regeringen nu i over 2 år har underholdt offentligheden med, må jeg også bede statsministeren præcisere sin besvarelse derhen: hvad agter regeringen at foretage sig med henblik på at fremme forberedelserne af den europæiske sikkerhedskonference?

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Som det ærede medlem allerede har bemærket, udtalte regeringen i sin tiltrædelseserklæring, at den går ind for afholdelse af en konference om europæisk sikkerhed, når grundige forberedelser har vist, at den kan forventes at ville føre til nyttige resultater.

Samme tankegang gjorde jeg gældende, da jeg i maj 1969 fremsatte en udtalelse, hvori jeg gav udtryk for den danske regerings fulde støtte til det af Finland tagne initiativ i spørgsmålet om sammenkaldelse af en sådan konference. Jeg kan føje til, at så vidt min erindring rækker, var Danmark i øvrigt det første land, der gav udtryk for en sådan fuld tilslutning.

Dette synspunkt blev endvidere gentaget af udenrigsministeren i hans redegørelse i folketinget den 19. februar 1970, der i væsentlig grad var viet en udførlig omtale af øst-vestforholdet, herunder navnlig afspændingsbestrebelse og afholdelsen af en sikkerhedskonference. Under mine samtaler i Washington gav jeg i overensstemmelse hermed udtryk for dansk tilfredshed med den seneste udvikling på øst-vestområdet, der navnlig er kendetegnet ved den vesttyske forbundsrepublik dialog med Sovjetunionen, Polen og Østtyskland, de genoptagne Berlindrøttelser mellem de fire stormagter samt de amerikansk-sovjetiske drøttelser om en begrænsning af de strategiske våben; de såkaldte SALT-forhandlinger. Der er næppe nogen, der vil bestride, at et positivt resultat af disse drøttelser vil være af stor betydning for en fredelig løsning på de europæiske sikkerhedsproblemer. Jeg

fandt det derfor også kun naturligt at give udtryk for den opfattelse, som i øvrigt vinder almindelig tilslutning i en række lande, der ligesom Danmark går ind for afholdelsen af en konference om europæisk sikkerhed, at det ville være fordelagtigt og frugtbart at se, hvorledes hele denne udvikling, der endnu befinder sig i sin indledende fase, vil komme til at forme sig, før der indkaldes til en sikkerhedskonference.

Samtidig gjorde jeg det imidlertid klart, at disse forhandlinger selvsagt ikke kan tjene som påskud til at forhale en konference, men tværtimod burde opfattes som et led i forberedelserne til en sådan.

Det vil således være klart, at der ikke er indtrådt nogen ændring i regeringens positive holdning til afholdelsen af en sikkerhedskonference. Dette vil da også senest være fremgået af afsnittet herom i communiqueet fra det nordiske udenrigsministermøde i Helsingfors den 21. og 22. april d. å., altså for få dage siden.

Forespørgeren (Hanne Reintoft): Som jeg selv fremhævede i min motivering, er jeg til fulde klar over, at regeringen har udtalt sin støtte til en europæisk sikkerhedskonference, før statsministeren tog til USA. Det var jo netop omkring USA-besøget, at tvivlen opstod, og jeg mener ikke på nogen måde at have fået bekræftet, at den skulle være fjernet.

Det nytter jo ikke at begive sig ud i — jeg tror, det er statsministeren, der selv engang har anvendt udtrykket — verbalartisteri. Man kan beklage, at man bare, ligesom udenrigsministeren også før har gjort, bliver ved at bekræfte sin principielle tilslutning til konferencen med så mange forbehold, at den mister enhver form for overbevisende kraft, og der lå jo også i det, statsministeren sagde, en faktisk indrømmelse af, at man havde været henholdende i Washington.

Der er en egen desillusion og defaitisme i denne snakken frem og tilbage, og jeg hæftede mig også ved den håbløshed, der, som det fremgik af avisreferaterne, prægede statsministerens tale på Rådhuspladsen den 4. maj, en håbløshed, der ikke bør forekomme hos det menneske, der har hovedansvaret for krig og fred i dette land.

I 2 år er der nu under denne regering talt